

Hukun tämän tien tyhjyyteen
keskelle korkeiden talojen
jotka kohoavat taivaasiin
koteina Jumalan kuvien

jotka joivat nuoruuden lähteestä
jotka rakensivat onnelan
mut eivät löytäneet ihmistä sieltä
löysivät pitkän, piinallisen kuoleman

Vierii kyynel, vierii toinen, vierii
silmistä vesi veden jälkeen
rinnoilta helmoille, helmoilta
joeksi ja joesta järveen
järvi syvä kuin synkin suru on
musta kuin yötaivas pimeä
Tuonelan koivut, lehdettömät
kuiskivat meidän kahden nimeä

Tuntematonta maisemaa kuljen
teen matkaa toivoen
väsyneenä jään lepäämään
katveeseen Tuonelan koivujen

Sanoisit jotain, tekisit jotain
jotta herätä saisin
jotta Tuonen teiltä, sen vainioilta
saisin elämäni takaisin